

The Secret

Apcerējums par kādu populāru filmu

Pēdējos gados ir kļuvusi populāra kāda tēma, kas reprezentatīvi apstrādāta amerikāņu filmā „*The Secret*”, bet kura arī citādi skan no visām malām. Vispārinot šo tēmu, to var nosaukt par dzīves menedžmentu jeb „Kā gūt panākumus dzīvē?”, vai „Kā sasniegt laimi?”. Minētajā filmā uzstājas vesela virkne aktīvu šīs tēmas misionāru. Interesanti vērot, ka, daudzu runātāju sejām mainoties, teksts pēc būtības ir viens un tas pats, it kā to runātu viens cilvēks. Tas, ka uz ekrāna parādās arvien jaunas sejas, novērš skatītāja uzmanību no tā, ka tās visas neskaitāmas reizes atkārtos vienas un tās pašas domas-mantras. Tehniski un psiholoģiski filma ir uztaisīta meistarīgi. Nav neviena tukša kadra. Uzmanību saista arvien jaunas detaļas, dažādas runātāju sejas, turklāt siltos toņos ieturētajā fonā parādās arvien jauni, psiholoģiski piesātināti, daļēji kustīgi atribūti: plaukstā virpināta atslēga, kausu svāri, kūpošs katliņš, bļodiņa, stetoskops utt. Entuziastu runas mijas ar viņu stāstu inscenējumiem un slaveno cilvēku – Alberta Einšteina, Emersona, Linkolna u.c. – aforismiem par tēmu. Filma ilgst apmēram stundu, bet tās vēsti var izteikt dažos teikumos.

Pastāv kāds noslēpums – *the Secret*, kas slēpj sevī visu cilvēces problēmu atrisinājumu. Tas ir Visumā valdošais pievilksnās likums. Līdzīgais pievelk līdzīgo. (Aplamā veidā, kā garāmejojot, te tiek minētas magnēta īpašības kā viens no šī likuma apstiprinājumiem.) Ar savām domām mēs radām realitāti, kurā dzīvojam. Tādēļ principā jebkurš, kurš zina šo likumu un tam uzticas, var panākt visu, ko vien vēlas. Tiek minēti piemēri no dzīves par šādā veidā tapušiem miljoniāriem, par savu mazvērtības kompleksu pārvarējušu homoseksuālistu, par vīrieti, kurš ar pašsuģestijas palīdzību ir guvis panākumus pie trim sievietēm vienlaicīgi un par citādi necerētus panākumus sasniegušiem cilvēkiem.

Pastāv trīs lapidāri soļi ceļā pie panākumiem: *ask, answer, recieve* - jautā, [sadzirdi] atbildi, saņem.

1. Domās palūdz Visumam vēlamu, pirms tam gan piepūlies noskaidrot, ko tu īsti gribi.
2. Visums sniedz atbildi, šim nolūkam pārveidojoties atbilstoši tavai vēlmei. Tev nav jāzina, kā tas notiek. Visums ir pietiekami gudrs un varens, lai apmierinātu visas cilvēku vēlmes. Ja tas līdz šim nav noticis, tad te ir vainīga tikai cilvēku neticība vai likuma nezināšana. Nav brīnums, ka pasaulē 1% Zemes iedzīvotāju pieder 98% visas naudas. Tie ir likumu zinošie. Turpmāk to drīkst zināt visi, jo sākas Jaunais laikmets, „*New Age*”.
3. Pieņemt Visuma dāvanu, t.i., noticēt, ka tā ir reāla. Te tiek minēts entuziasms kā spēks, kas palīdz spert šo mūsdienu materiālistam ne visai vieglo soli.

Metodiski tiek ieteikts vienmēr koncentrēties tikai uz mērķi, uz gatavu rezultātu, pēc iespējas konkrētāk to vizualizējot savā iztēlē. Radīt pašam savu vēlmju pasauli un netraucēt to darīt citiem.

Viss pasaulē sastāv no enerģijas, ko, ja grib, var saukt arī par dievu. Mēs visi esam saistīti ar Visumu, esam viens vesels. Nav ārējās un iekšējās pasaules, viss ir viens. Tādēļ mēs varam visu ietekmēt.

Kā palīgtēli tiek piesaukti Aladins ar burvju lampu, placebo efekts medicīnā, pašdziedināšanas mehānisms, kas iestrādāts cilvēkā, māte Terēze kā pozitīvas domāšanas paraugs, t.i., viscaur pozitīvi piemēri, kas gan ļoti nosacīti ir attiecināmi uz galveno filmas ideju, jo te netiek ņemta vērā principiāli atšķirīgā motivācija.

Ko tad nozīmē šis „Jaunais laikmets”, kas tiek tik ļoti gaidīts un uz ko tiek likts tik daudz cerību? Zelta laikmets, *satya yuga*, harmonijas, mīlestības un vispārējās labklājības laikmets.

KAS IR „JAUNAIS LAIKMETS”?

Antroposofija sniedz mums skaidri pārskatāmu evolūcijas mācību, pēc kuras mēs pašlaik atrodamies 5. pēcatlantiskajā kultūrā, kas ir sākusies 1413. gadā un ilgs 2160 gadus; respektīvi, līdz tās beigām un jaunas kultūras sākumam ir vēl aptuveni 1500 gadu. Šī kultūra norisinās Zivju zvaigznāja zīmē. Šo atziņu Rūdolfs Šteiners skaidri un saprotami izsaka lekciju ciklā „*Menschenwerden, Weltenseele und Weltengeist*”, GA 205, 9. Vortrag, S. 165, un tā ir stingri pamatota visā viņa evolūcijas mācībā. Iepriekšējā kultūra, grieķu-latīņu (743. g. p. Kr. – 1413. g), ir noritējusi Auna zvaigznāja zīmē, kas zināms visiem, kuri daudzmaz pazīst senās Grieķijas kultūras vēsturi ar tās centrālo mītu par argonautiem un zelta aunādu. Pirms tam noritējusi senās Ēģiptes kultūra nepārprotami attīstījās zem Vērša zvaigznāja zīmes, ko savukārt var saskatīt ēģiptiešu Apisa kultā.

Ko tādā gadījumā nozīmē tas fakts, ka pēdējā laikā no visām pusēm, caur visiem medijiem mums tiek sugestēta jaunā, t.i., Ūdensvīra laikmeta teju, teju iestāšanās? Ja nedomā tikai vārdos, bet mēģina iedziļināties to būtībā, tad var nonākt pie sekojoša slēdziena.

Jebkāda attīstība ir attīstība no viena apziņas stāvokļa citā – to tagad atzīst praktiski visi, varbūt izņemot tikai visiesīkstējušākos materiālistus –, un normāla veselīga attīstība vienmēr notiek pēc noteiktiem likumiem, noteiktā ritmā un ātrumā, kas ļauj nobriest nepieciešamajiem apstākļiem un ar tiem saistītajām spējām, kā arī sagatavoties nākamajām, kuras vienmēr balstās uz iepriekš sasniegtajām. To var redzēt jau pēc katra bērna attīstības gaitas. Neviens neiemācās runāt, pirms sāk staigāt, un domāt pirms runāšanas. Katrā ziņā šādai, mums paredzētai normālai attīstībai ir nepieciešams noteikts laiks.

Katras jaunas kultūras laikā cilvēcei jāatrisina savs īpašs uzdevums savas un Zemes evolūcijas kontekstā, t.i., jāizkopj tās vai citas spējas, kuras vēlāk, nākamajā kultūrā, var kalpot par pamatu tālāku spēju attīstīšanai. Tā, piemēram, senās Grieķijas kultūras uzdevums bija pāriet no mītiskās un teokrātiskās ēģiptiešu apziņas pie individuālas loģiskās domāšanas. Tādēļ tieši senajā Grieķijā ir radusies, filosofija un šis kultūras pēdējā posmā – Viduslaiku Eiropā – sholastika, ko var nosaukt par loģiskās domāšanas skolu. Jaunās spējas vienmēr sākumā apgūst neliela visaugstāk attīstīto cilvēku daļa, bet turpmākajā vēstures gaitā šī spēja tiek visiem cilvēkiem. Tā, piemēram, aptuveni kopš Renesanses loģiskās domāšanas spēja, sākot ar noteiktu vecumu, piemīt praktiski visiem civilizētās pasaules iedzīvotājiem - tā sakot, dabiskā kārtā. Mēs par to nedomājam, jo tas šķiet pašsaprotami.

Nu, lūk, un mūsu piektās kultūras uzdevums ir attīstīt t.s. apziņas dvēseli, kas ir augstāka apziņas pakāpe, salīdzinot ar prāta dvēseli. Ja prāta dvēselei ir darīšana pārsvarā ar materiālo pasauli, tad apziņas dvēselei jau ir iespējams ieskatīties garīgajā pasaulē. Ja prāta dvēselei piemīt analītiskās domāšanas spēja, tad apziņas dvēseles rīcībā ir sintētiskās domāšanas spēja. Ar apziņas dvēseles pamošanos ir saistīts arī tas fenomens, ka cilvēks sāk apzināties pats sevi, viņā mostas pašapziņa un ar to saistītā brīvas izvēles iespēja, kā arī atbildības sajūta par savām domām un darbiem. Tikai tas, kurš pārredz plašākas kopsakarības, var domāt par savu un citu darbu sekām, atšķirt labo no ļaunā, patstāvīgi spriest par lietām un apzināti izvēlēties savu ceļu dzīvē un rīcības veidu - citiem vārdiem sakot, viņam ir izvēles iespēja nostāties labo vai ļauno, attīstību veicinošo vai kavējošo spēku pusē.

Šī izvēle nebūt nav viegla un viennozīmīga, kā sākumā varētu likties. Lai arī katrā no mums snauž dievišķā dzirksts, lai arī savas būtības dziļumos mēs visi gribam tikai to labāko, taču praktiski mēs tomēr uz katra soļa izvēlamies to labāko, kas ir labākais mums pašiem vai mūsu tuviniekiem, nevis to, kas veicinātu kopējo labumu. Protams, mēs to reti apzināties, jo ļoti lielā mērā vēl atrodamies sava ego valgos. Ego-apziņa ir nepieciešamā pakāpe mūsu ceļā pie brīvības, taču mēs to esam sasnieguši bez jebkādas piepūles no savas puses. Tā mums tika augstāko spēku piešķirta. Tam kalpoja viss t.s. kārdināšanas un grēkā krišanas pasākums; tieši mūsu ego vārdā tas tika pieļauts. Tā kā tā nav kļūda, dievišķo spēku nevarības izpausme ļauno spēku priekšā. Tas ir pasaules gudrības izvēlētais ceļš uz cilvēka brīvību. Bet ar apziņas dvēseles pamošanos mūsu attīstībai faktiski jāpiedzīvo radikāls apvērsums. Ja līdz šim mēs attīstījāmies materializēšanās virzienā, ar ko organiski ir saistīta arī mūsu ego nostiprināšanās, nocietināšanās un kopsakarības sajūtas zaudēšana ar garīgo pasauli, tad, kopš mēs esam kārtīgi nonākuši pie sevis, apjautuši savas robežas, tālākais ceļš ved atkal uz āru – prom no sevis pasaulē. Tas nav ceļš atpakaļ, bet tālāk uz priekšu, lai arī pavisam citā kvalitātē, proti, patstāvīgai būtnei, kas, iepazīsusi gan labo, gan ļauno, apzināti izvēloties savu ceļu. Kopš šī „mirkļa” cilvēkam kļūst būtiski ne tikai paša vai savu tuvinieku, bet arī vispārējā labklājība - cilvēku, Zemes un visas pasaules labklājība un veselīga attīstība.

Pašlaik apziņas dvēsele vēl tikai sāk rosīties vienā cilvēku daļā. Tā vēl ir kā zīdains, kas prasa lielu uzmanību un pacietību no mūsu puses, lai tā attīstība noritētu mierīgi un veselīgi. Cilvēces vadības uzdevums ir vēl pasargāt šo nākotnes brīvības dīgli no pretējo spēku kārdinājumiem

un vilinājumiem, jo spēki, kas ir virzījuši mūs ego virzienā, nekur nav pazuduši, tie nav aizgājuši pensijā. Tieši otrādi, tie kļūst arvien aktīvāki, arvien kareivīgāki un pieliek visas iespējamās pūles, lai neļautu cilvēkiem mainīt virzienu. Tie darbojas praktiski no divām pusēm, mēģinot novirzīt cilvēku no tā ceļa: no vienas puses, kārdinot viņu ar visām iedomājamām ērtībām, solot padarīt viņa dzīvi vieglu, skaistu un bezrūpīgu, piedāvājot apmierināt visas viņa vēlmes, dot viņam visu, ko vien viņa ego var iekārot. No otras puses, iedvešot viņam bailes no neērtībām, no nabadzības, no slimībām, no nāves utt. Faktiski tās ir vienas medaļas divas puses. Aiz šiem diviem kārdinājumu veidiem stāv divas dažādas, bet pašreizējā attīstības posmā pilnīgi saskaņoti darbojošās garīgās varas. Rūdolfs Šteiners sauc tās tradicionāli pazīstamos vārdos - Lucifers un Arimans. Abas šīs būtnes rada iespaidu, ka pasaule, kurā mēs dzīvojam, ir veidota pēc duālisma principa, ka tajā valda labais un ļaunais, gaisma un tumsa, taisnība un netaisnība utt. Tā tas arī bija, līdz ar Golgātas mistēriju pasaulē ienāca trešais princips, kas nostājās pa vidu abiem iepriekšējiem, cilvēces attīstībā līdz šim valdošajiem principiem, padarot iespējamu to izlīdzināšanu, harmonizēšanu. Tas ir Kristus impulss. Tas ir impulss, kas, ticis uztverts, padara iespējamu minēto pavērsienu atsevišķa cilvēka attīstībā no ego pie sociālā, vispārcilvēciskā Es.

Šīs spējas izkopšanai cilvēcei ir doti 2160 gadi. Tā tiek mācīta, kā šis darbs ir veicams. Sākot ar apziņas dvēseles pamošanos, cilvēkam pamazām un gluži praktiski jāuzņemas atbildība pašam par savu un līdz ar to arī par visas pasaules attīstību, kas līdz šim norisinājās augstāko garīgo būtņu vadībā, tā teikt, ārpus cilvēka esošajā garīgajā pasaulē. Cilvēks attīstās brīvības virzienā. Kādreiz, kad tam pienāks laiks, ja līdz tam tiks veikti nepieciešamie sagatavošanās darbi, viņš varēs kļūt par jaunas pasaules līdzradītāju. Visas Zemes cilvēces attīstības mērķis ir pacelties nākamajā apziņas pakāpē, ieņemt, tā teikt, pašreizējo eņģeļu vietu garīgo hierarhiju korī un uzņemties tam atbilstošus jaunus pienākumus.

Ko tagad šo atziņu gaismā saprast to, ka mums jau šodien tiek sugestēta cilvēces gatavība Jaunajam laikmetam, vispārējai harmonijai un mīlestībai? Ka cilvēks jau ir pasaules līdzradītājs. Ka viņam vairs nav vajadzīga nekāda vadība, ka viņš ir pilnīgi brīvs vēlēties un panākt visu savu vēlmju piepildīšanos ar maģisku līdzekļu stiprinātu gribasspēku.

Neskaitāmas balsis cenšas iestāstīt ikvienam cilvēkam, ka viņš beidzot ir brīvs būt nabags vai bagāts, slims vai vesels, vājš vai stiprs utt. Viņš drīkstot visu, viņš varot visu, viņam neesot nekādu robežu, viņš jau esot visuvarens, jau šodien drīkstot sēsties pie labās rokas Dievam un pārņemt no viņa pasaules vadību. Lai arī bieži gandrīz visos šāda veida uzsaukumos skan arī vārdi par mīlestību, par līdzjūtību, par kopības sajūtu ar visiem cilvēkiem un pasauli, šad un tad arī par pieticības un uzpurēšanās nepieciešamību, tomēr tie uzrunā galvenokārt cilvēka ego, glaimo tam, izaicina to, sugestē, ka tāds, kāds tas ir, tas ir tiesīgs pretendēt uz augstākā Es tiesībām un pilnvarām. Raksturīgs šai ziņā ir uzsaukums nedomāt par ceļu, bet gan tikai par mērķi. Tālais ideāls tiek pasniegts kā reāli sasniedzams jau tūlīt un cilvēks tiek aicināts aizvērt acis uz to, ka īstenībā tikai pacietīgi, soli pa solim absolvēts ceļš var aizvest pie īstā mērķa. Tādēļ prātā nāk pavisam citi secinājumi nekā tie, ko sugestē filmas autori.

SECINĀJUMI

Mūsu domas patiešām spēj ietekmēt notikumus, bet tās var tos ietekmēt gan labā, gan sliktā nozīmē. Enerģiskas domas ir gan baltās, gan melnās maģijas pamatā. Skaidras, tīras, pašaiizliedzīgas cilvēku domas, kas tiek izkoptas neatlaidīgā izziņas un pilnveidošanās ceļā, ir būtisks pozitīvu pasaules attīstību veicinošs faktors; savukārt egoistiskas, dažnedažādu iekāru un kaislību izraisītas domas un priekšstati kavē šo attīstību, veicinot vispārēju haosu un kultūras pagrimumu. Tā kā domāšana, protams, ir jākopj un jāstiprina, taču vienlaicīgi jā rūpējas par savu morālo stāju dzīvē, t.i., par kvalitāti, kas praksē nebūt nav tik vienkārši izkoptājama, kā tas varētu likties pēdējā laikā lielā skaitā uzradušamies t.s. „gaismas kareivju” audzinātājiem. Tas prasa laiku, pacietību un zināmu gudrību. Domāšana jākopj, lai aptvertu kop- un likumsakarības, pēc kurām ir iekārtota dabas un cilvēku dzīve un kopdzīve, un, izejot no šīs sapratnes, jā mēģina veidot humānu sociālo iekārtu, kurā katram individam būtu iespējams piedalīties vispārējās labklājības sasniegšanā un tikai šādi, apkārtceļā, nodrošināt arī paša labklājību.

Nav jāidentificējas ar ļauno, ciešanas un problēmas nav jāmeklē un jāglorificē, bet, ja nākas ar tām konfrontēt, nav jāģegas tās ignorēt vai mēģināt no tām atkratīties. Ir jā mēģina saprast to cēloņus un jārisina to uzdotie uzdevumi.

Augstākās varas pastāv, tās rūpējas par mums, bet ne jau, lai apmierinātu mūsu iekāres un niķus. Ja tie tiek apmierināti, tad par to rūpējas pavisam citi spēki, katrā ziņā nebūt ne mūsu attīstības vārdā.

Ir labi panākt, ko gribi, bet vispirms der attīrīt savas vēlmes tā, lai tās būtu saskaņā ar kopīgo pasaules labumu.

Dzīve ir tāda, kādu mēs to esam izveidojuši, taču ne jau tikai dēļ pašreizējām domām, bet arī, un galvenokārt, dēļ mūsu iepriekšējiem darbiem. Tādēļ var mēģināt ietekmēt savu likteni, taču ne jau uz citu cilvēku rēķina, bet gan izpildot tā prasības.

Visā visumā tas nozīmē, ka ar katru savu egoistisko rīcību, tiecoties pēc sava egoistiskā labuma, mēs atņemam kaut ko kopējam labumam un līdz ar to attālinām tā realizēšanu, un, tā kā kopējais labums ir arī mūsu katra īstais labums, tad, aizkavējot pirmā realizēšanu, mēs aizkavējam arī sava īstā labuma saņemšanu. Egoistiskais labums ir ilūzija, ko mums piedāvā Lucifers, un Arimans iedveš mums bailes to pazaudēt. Tā abi Kristus pretinieki – viens uzpērkot, otrs iebiedējot – izmanto mūsu instinktus, ko savā laikā mums iepotējuši, lai padarītu mūs par saviem vergiem. Pirms mēs nepaveiksim Kristus ierosināto apvērsumu savā domāšanā un soli pa solim neaizvietosim savtību ar pašaiizliedzību, mēs netiksīm ārā no šī strupceļa, uz kura sienas ir uzbūrtā paradīzes bilde.

ŪDENSVĪRA LAIKMETS

Pēc Rūdolfā Šteinera teiktā Zivju laikmets sākās 1413. gadā, savukārt Ūdensvīra laikmets sāksies 3573. gadā pēc Kristus, tātad par Platona pasaules gada tiesu (2160) vēlāk.

Antroposofiskā astroloģe Gizela Gorrisona uzskata, ka astronomiskā laikmetu mija sākas ar 2200. gadu pēc Kristus, taču īstais Ūdensvīra kultūras periods, tā saucamais Jāņa vai „brālīgās mīlestības“ laikmets, sākas tikai ap 3573. gadu pēc Kr. Tas tādēļ, ka nepieciešamās apziņas evolūcijas dēļ jauna laikmeta astronomiskā ienākšana nākamajā pavasara punktā vienmēr notiek apmēram 1400 gadus agrāk, nekā atbilstošās apziņas kultūras sākums. Attiecībā uz to, kad jānotiek astronomiskajai pārejai jaunajā pavasara punktā starp diviem Zodiaka zvaigznājiem - Zivīm un Ūdensvīru-, jāņem vērā, ka apmēram 200 gadu garumā abu zvaigznāju ietekme pārklājas; tādēļ daudzi astrologi astronomiskās laikmetu mijas punktu meklē jau ap 2000. gadu.

Avots: wikipedia